

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Markem Eichlerem
sídlem Nekázanka 888/20, Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1129/ZA-ZA12-HA1
3-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Dne 28. 8. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, k níž dne 4. 9. 2024 poskytl údaje. Uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, hovoří vietnamsky. Na území České republiky přicestoval z Vietnamu poprvé v roce 1995. Nemá žádné náboženské vyznání ani politické přesvědčení, nevyvíjí politické aktivity a není členem žádné politické strany. Je rozvedený, bezdětný. Ve vlasti byl naposledy v roce 2019. Cestovní doklad nemá, neboť jej dne 27. 8. 2024 ztratil. V jiných státech Evropské unie nepobýval, o azyl nežádal. Nemá zdravotní omezení, s ničím se neléčí, užívá jen tablety na prostatu. V České republice byl podmíněně odsouzen v roce 2021. O mezinárodní ochranu žádá, neboť si ve Vietnamu vzal půjčky, zkrachoval a nebyl schopen je splácet, bojí se věřitelů. Dále má v České republice přítelkyni a děti, v jejich rodném listu však uveden není.
2. Doplnující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobcem proveden téhož dne za účasti jeho právního zástupce. Žalobce při něm uvedl, že jeho rodiče již zemřeli. Ve Vietnamu má bratra a sestru, s nimiž je v kontaktu. Dále má sourozence v Rusku. Od roku 1995 se do Vietnamu několikrát vrátil, nejdéle tam pobýval v letech 2013 - 2019. Od roku 2019 je ve Vietnamu v kontaktu jen se sourozenci a s přítelkyní, se kterou má děti. Přítelkyně se jmenuje X (nar. X). Seznámili se v České republice, od roku 2013 však přítelkyně s dětmi pobývá ve Vietnamu. Děti se jmenují X (nar. X), X (nar. X) a X (nar. X), mají české i vietnamské občanství a žalobce je naposledy viděl v roce 2019 ve Vietnamu. Zapsán v jejich rodných listech není, jelikož přítelkyně byla vdaná. Zda je stále vdaná, žalobce neví. Rodné listy dětí měl, ale ztratil je společně s pasem. Na výchově dětí se podílel, od začátku roku 2024 jim poslal přibližně 60 000 Kč. Děti uváděl jako jeden z důvodů žádosti o mezinárodní ochranu proto, že v nejbližší době přijedou do České republiky. Dále doplnil, že půjčky, kvůli nimž se nemůže vrátit do země původu, bylo několik a byly nebankovní. Půjčil si v letech 2015 až 2018. Doklady v České republice nemá. Jednalo se o 200 000 000 až 250 000 000 dongů v rámci pěti nebo šesti smluv s více osobami. Nebyl schopen je splácet, v roce 2019 byl zbit, dostával výhrůžné, proto opustil Vietnam. Policii incident nenahlásil. K tomu, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu až nyní, když kontakt s věřiteli proběhl v roce 2019, žalobce sdělil, že doposud měl na území trvalý pobyt. Ve Vietnamu žádné problémy s policií ani s jinými orgány neměl. Má bankovní půjčku na 100 000 000 dongů. O přesídlení v rámci vlasti neuvažoval, neboť zná jen oblast, v níž žil.
3. V písemném vyjádření k podkladům řízení žalobce zopakoval, že v zemi původu je pronásledován věřiteli. K tomuto tvrzení doložil opis konverzace s věřiteli fotografií svého obličeje poté, co měl být napaden. Dále zopakoval, že se podílí na výživě svých dětí, což dokládal výpisy z účtu.
4. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobci žádný druh mezinárodní ochrany neudělil. Vycházel přitom z výpovědi žalobce a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace o stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informace MZV ČR č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024, k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, Půjčky, úvěry a lichva a informace OAMP ze dne 4. 6. 2024 Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv. Konstatoval, že o mezinárodní ochranu žalobce požádal z důvodu legalizace svého pobytu na území České republiky poté, co došlo ke zrušení trvalého pobytu. K tvrzení týkajícímu se příjezdu dětí žalobce z Vietnamu žalovaný uvedl, že i kdyby taková situace nastala, není důvodem pro udělení azylu. Ani

skutečnost, že by měl být žalobce v zemi původu pronásledován věřiteli, nepovažoval žalovaný za zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Pronásledování žalobce má totiž původ ve snaze věřitelů vymoci dlužnou částku. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že původcem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 6 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je zásadně veřejná moc. To u žalobce není splněno. Původcem pronásledování by pak mohla být i osoba soukromá, ovšem pouze v situaci, kdy by veřejná moc nebyla schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Ani to však v případě žalobce neplatí. S odkazem na informaci MZV ČR č. j. 100572-6/2024-MZV/LPTP ze dne 1. 2. 2024, k č. j. MV-3049-1/OAM-2024, Půjčky, úvěry a lichva, žalovaný uvedl, že proti půjčkám s úrokem 20-99 % p. a. je možné se ve Vietnamu bránit pomocí občanského soudního řízení. V případě úroku 100 % a výše se může jednat o trestný čin. Z citované informace dále vyplývá, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv. Jelikož se žalobce na tyto orgány s žádostí o pomoc neobrátil, nelze tvrdit, že by mu pomoc odepřely. U žalobce tedy nebyly splněny podmínky popsané v § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Do úvahu nepřípadlo ani udělení azylu podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, jelikož žalobce není rodinným příslušníkem azylanta. Žalovaný pak neshledal u žalobce ani důvod zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, podle kterého by bylo možné uvažovat o udělení národního humanitárního azylu. Žalobce je dospělý, zdravý a práce schopný člověk. Potíže s prostatou jsou toliko civilizační onemocnění, které není možné podřadit pod nemoci ohrožující život. Žalobce ke svému zdravotnímu stavu nedoložil žádné lékařské zprávy. Zdravotní potíže proto žalovaný neměl ani za prokázané. Existenci rodinných vazeb s přítelkyní a dětmi žalovaný rovněž nepovažoval za důvod pro udělení humanitárního azylu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu žalovaný uvedl, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je udělován pouze ve výjimečných případech, kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Životní situaci žalobce žalovaný za takový případ nepovažoval. Žalobce přitom nesplňoval ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Ze spisové dokumentace totiž nevyplývalo, že by žalobci hrozil po návratu do vlasti trest smrti, poprava, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žalobce o mezinárodní ochranu, nebo jiná závažná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Jelikož nebyla doplňková ochrana udělena ani rodinnému příslušníku žalobce, nepřicházelo do úvahu naplnění podmínek § 14b zákona o azylu.

5. Žalobce ve své žalobě uváděl, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, resp. nesprávně posoudil žalobcovu situaci. V důsledku toho nesprávně dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, zejména humanitárního azylu a doplňkové ochrany. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu pak popisoval užití správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalovaný podle něj závěry obsažené v judikatuře Nejvyššího správního soudu nereflektoval. Z napadeného rozhodnutí rovněž nelze vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Podle žalobce je tedy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Již v rámci správního řízení žalobce uváděl, že chce v České republice zůstat, protože má v domovském státu dluhy a bojí se věřitelů. Ve Vietnamu by měl existenční problémy, nezvládl by uhradit dluh, který má z minulosti. Navíc žalobce očekává návrat své družky a dětí (občanů České republiky). Dle názoru žalobce důvod pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu naplněn byl. Navrhoval proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

6. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti, které žalobce uvedl, a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci ve Vietnamu. Zopakoval argumentaci uplatněnou v napadeném rozhodnutí. K tvrzení žalobce, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, žalovaný uvedl, že národní humanitární azyl je výjimečným institutem, který lze udělit v případě, že žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje podmínky pro udělení azylu, avšak by bylo nehumánní mu azyl neudělit. Jedná se například o osoby s těžkým zdravotním postižením či omezením, nebo kteří pocházejí ze země, která byla zasažena přírodní nebo člověkem způsobenou katastrofou. Žalovaný neshledal, že by žalobci bylo nehumánní azyl neudělit. Žalobce má v případě nezákonného jednání věřitelů možnost obrátit se na příslušné instituce. Pokud by mu odpovídající pomoc poskytnuta nebyla, bylo by tuto skutečnost možné považovat za relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. Závěrem dodal, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu. Navrhl proto žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítnout.
7. Krajský soud po zjištění, že napadené rozhodnutí je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) a žaloba byla podána v zákonné lhůtě, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání tohoto rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ve věci proběhlo dne 15. 5. 2025 ústní jednání pouze za účasti žalovaného. Dne 13. 5. 2025 ve 23.42 hod. byla soudu doručena žádost právního zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu kolize. Dne 14. 5. 2025 soud právního zástupce žalobce emailem informoval o tom, že jeho žádosti nebude vyhověno, neboť ji soud nepovažuje za včasnou. Předvolání k ústnímu jednání ve věci bylo právnímu zástupci žalobce doručeno dne 28. 3. 2025 do datové schránky (viz doručenka založená na č. l. 11 soudního spisu). Pokud již tehdy právní zástupce disponoval předvoláním k výslechu, jehož se měl účastnit ve stejný den v Českých Budějovicích, které soudu doložil, měl o odročení jednání před zdejším soudem požádat bezodkladně nebo si pro toto jednání zajistit substituci.
9. Podle § 12 zákona o azylu *„azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
10. Podle § 14 zákona o azylu, *„jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit národní humanitární azyl (dále jen „humanitární azyl“) z humanitárního důvodu.“*
11. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu *„doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového*

nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

12. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
13. V projednávané věci má soud za to, že žalovaný zjistil řádně skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za tímto účelem provedl s žalobcem pohovor, při kterém mu umožnil sdělit všechny podstatné skutečnosti týkající se zejména důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, opuštění vlasti a jeho života ve Vietnamu. Žalovaný také shromáždil dostatek aktuálních a relevantních informací o zemi žalobcova původu. V napadeném rozhodnutí se pak žalovaný vyjádřil ke všem tvrzením učiněným žalobcem v průběhu správního řízení.
14. Ze sdělení žalobce plyne, že motivem k opuštění vlasti byly dluhy, které tam měl. Do České republiky přicestoval hlavně z toho důvodu, aby unikl případnému pronásledování ze strany věřitelů. Je konstantně judikováno, že „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003-51, ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53 či usnesení ze dne 8. 9. 2022 5 Azs 329/2021-25). Jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce v posuzovaném případě ochrany ze strany orgánů veřejné moci nevyužil, ani neprokázal, na základě čeho usuzuje, že by se ochrany ze strany státních orgánů v jeho případě v budoucnosti nedovolal, případně dovolal, ale neúčinně.
15. Pokud jde o námitku žalobce, že byly dány důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, soud v první řadě poznamenává, že obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 21. 3. 2018 č. j. 6 Azs 6/2018-33: „*Podle § 14 zákona o azylu lze azyl z humanitárních důvodů udělit v případě hodném zvláštního zřetele. Nejvyšší správní soud připomíná, že citované ustanovení v sobě kombinuje neurčitý právní pojem „případ hodný zvláštního zřetele“, jehož výklad ze strany žalovaného podléhá soudnímu přezkumu v plném rozsahu, a správní uvážení žalovaného odrážející skutečnost, že ani v případě hodném zvláštního zřetele není žalovaný povinen humanitární azyl udělit, bude-li respektovat příslušné mantinely pro svou diskreci (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. května 2004, č. j. 5 Azs 60/2004 - 72, č. 375/2004 Sb. NSS). V případě stěžovatele přitom žalovaný vůbec neshledal důvod hodný zvláštního zřetele, bez něhož je jeho správní vyloučení ohledně udělení humanitárního azylu vyloučeno. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Jak Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 11. března 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, „smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl*

neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“

16. Žalovaný se s otázkou, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení humanitárního azylu vypořádal na str. 7 napadeného rozhodnutí. V této souvislosti se zabýval jeho rodinnou, sociální a ekonomickou situací, přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Do úvahu vzal i vztah žalobce s přítelkyní a dětmi. Žalovaný neshledal takové skutečnosti, na základě kterých by bylo namíste žalobci humanitární azyl udělit. Situaci žalobce nepovažoval za nikterak mimořádnou. Soud se s hodnocením učiněným žalovaným ztotožňuje a považuje ho za dostatečné. V daném případě nebyl ani podle soudu naplněn neurčitý právní pojem „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Žalovaný tak nepřekročil meze správního uvážení, ani ho nezneužil. Není rovněž pravdou, že by zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, neboť, jak je ze shora uvedeného zřejmé, v napadeném rozhodnutí poměrně podrobně popsal důvody, které jej k neudělení humanitárního azylu vedly.
17. Není dále pravdou, že by se žalovaný odchýlil od judikatury citované žalobcem. Žalobce sice v žalobě zmínil několik rozsudků Nejvyššího správního soudu, nicméně tyto citace pouze obecně popisují přístup k interpretaci neurčitého právního pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, případně se zabývají mezemi správního uvážení ve vztahu k posouzení humanitárního azylu. Žalobce však již konkrétně neuvádí, z jakého důvodu žalovaný požadavkům citované judikatury neměl dostát. Zdejší soud naopak uzavírá, že závěry Nejvyššího správního soudu byly v napadeném rozhodnutí, jak uvedeno výše, respektovány.
18. Dostatečným a přezkoumatelným způsobem se žalovaný zabýval i tím, zda jsou v případě žalobce dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj. Žalobce ostatně v žalobě žádné konkrétní námitky proti závěrům žalovaného ani nevznáší. Naplnění podmínek § 14b zákona o azylu nepřicházelo do úvahu, jelikož nebyla doplňková ochrana udělena žádnému rodinnému příslušníku žalobce.
19. Soud závěrem souhlasí s názorem žalovaného, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. V této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2018 č. j. 9 Azs 397/2017-66, podle něž *„důvodem, pro který stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu, je jednoznačně snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. O mezinárodní ochranu totiž požádal, až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že „institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek.“*

Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.“ K obdobným závěrům dospěl také v rozhodnutích ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005-48; ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005-53; nebo ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69.“

20. Zdejší soud uzavírá, že žalovaný správně v případě žalobce neshledal naplnění žádného z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a své závěry řádně odůvodnil. Zabýval se přitom skutečnostmi, jež v průběhu správního řízení vyšly najevo, jakož i tvrzeními žalobce.
21. Z uvedených důvodů vyhodnotil soud žalobní námitky jako nedůvodné a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. května 2025

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně